

ARXIU MONTSERRAT PUJOL

(Molins de Rei, 1897-1988)

Felicitaçió de Nadal de l'any 2012

Núm. 22

Bon Nadal! Una festa eminentment religiosa pel naixement de Jesús, el Messies Salvador, amb independència d'altres aspectes importants. Felix any nou 2013, el dels 25 anys del traspàs de Montserrat Pujol; vejам si el Bloc Maragall ens hi dona alguna sorpresa. Nadal, lliçó d'amor i de solidaritat per a viure cada dia.

NADALES

La Cova és encesa
de foc d'ideals;
la Verge princesa
de tots els mortals
manté bé la flama
de nostra il·lusió
quan el cor l'aclama
amb vera emoció.

La Cova és encesa;
cerquem la claror
en la palla estesa
del nostre Nadó.
Cantem-li corrandes
belles i eloqüents,
bo i vestint amb randes
nostres pensaments.

*Amb goig sense fi
farem el camí
que duu a l'Establia.
La Mare de Déu
mostrarà el Fill seu
amb molta alegria.*

*Amb un cant tot blau
segellat de pau
farem l'arribada
i dintre del cor
guardarem tot l'or
de sa veu gemada.*

A Mossèn Ricard

[Masclans (1931-2012)]

en el dia del seu sant [1985]

Per molts anys Mossèn Ricard
pugui celebrar el seu dia,
amb bona fe i amb bon art
temple de pau i harmonia.

Que no ens ofegui cap mur
i amb l'ànima ben tranquil·la
pugui contemplar l'atur
ben lluny de la nostra vila.

Que no hi hagi mals intents
per robar-nos l'alegria;
tant vells com adolescents
visquin amb pau i harmonia.

La llàntia de la fe

Amb inefable tendresa
i amb caire d'amor fidel,
aguantem la llàntia encesa
que il·lumini tot recel.

Apaivagant sempre els dubtes
i fermant-la bé amb la mà,
entre els paisatges abruptes,
ens ajudi a caminar.

Si notem que al mig del dia
se'ns eclipsa l'horitzó,
la llàntia, que sempre ens guia,
il·lumini el fosc racó.

La llàntia és esmorteïda,
no enlluerna mai els ulls;
ella ens infongui més vista
preservant-nos dels esculls.

La nostra llàntia perduri
com ahir, avui, i demà;
essent, per tots, bon auguri
per arribar al més enllà.

*Val més ser bon veí
que ser mal inquilí.*

[J.G., 11/09/2012]

BARBOLLES POÈTIQUES. Sessió 11/03/1962. (A continuació reproduïm el darrer fragment de la introducció, inèdita, que hi va fer el Dr. Joan Colomines i Puig. Vegeu Arxiu M. P. 2011, núm. 21).
Potser ara podria estendre'm una mica més amb la senyora Montserrat Pujol, perquè d'ella a més de l'obra en conec la seva vida, tota ella dedicada al ben dir. M'agradaria anunciar-vos el seu pròxim llibre: Jo com diré t'estimo?, llibre definitiu i que coronaria tota una vida dedicada al vers i a la vida interior. Pertanyent a una família de benestants agricultors de Molins de Rei ha sabut ajuntar al seu fer quotidià, de servitud familiar, l'ús de les bones lletres, i ha arribat a un grau de saturació i ordenació del pensament que li ha estat possible de mostrar-lo als altres sense molt esforç. El seu recull dividit en quatre parts: La paraula i el vers; Tu, jo i el món; Festes i càntics; i el Món petit, és un recull de 44 poemes aplegats segons la seva intenció poètica. Tot llegint-los vaig arribar al convenciment que em trobava davant d'una veu que tenia tota la cadència de les coses terrenals catalanes, tot l'esperit catalaníssim d'entendre el món, els homes, les coses i allò que hi ha més enllà de les coses. Si Montserrat Pujol s'ho hagués proposat hauria estat la més impressionant "patum poètica" de Molins de Rei. El seu bon gust, la seva modèstia i humilitat que, nogensmenys, no l'ha feta renunciar de la seva obra ni del seu desig de mostrar-la però sí d'esventar-la en llocs que no caiguessin dins un clos íntim i familiar, l'ha salvada de caure en un error tan gran. Ara em penso que amb la publicació d'aquest llibre podria definitivament marcar-se com la poetessa de Molins de Rei, havent arribat a aquest títol amb una labor callada, autèntica i pacient. Amb aquest recull Montserrat Pujol tanca un cicle ben ample de la seva

vida: ara ja té un lloc del seu esperit on tornar una i altra vegada. I els altres, el seu proïsme, rebran amb ell un reflex, una espurna, del seu ample i meravellós i alhora íntim món interior. J. C. i P.

DE L'ANY QUE S'ACABA

–Aquest 2012 ens ha deixat, a l'edat de 95 anys, l'amic ENRIC BALAGUER I MESTRES, de Barcelona. En paraules que li dedica el prevere i poeta solsoní Climent Forner (*El Pregó*, 435, 31 de juliol, p. 5), era: “un bon poeta, entre culte i popular, molt delicat i distingit. Tan devot de la Mare de Déu, que amb la seva esposa Vicenta havia visitat tots els santuaris marians de Catalunya i deu ser, segurament, el laic cristià de casa nostra que els ha dedicat més goigs”. Rebia aquest full de l'Arxiu M. P., i cada any responia. De l'última carta, de 2011: “Us estimo el record d'ella, i l'alenada poètica que la valora. Unes reflexions que sempre se m'han fet difícils d'oblidar. Us ho estimo de tot cor i així mateix el bon desig de felicitat, de pau i d'amor que ens ofrena el Portal betlemita”. Un desig que ja ha aconseguit plenament.

–LA PÀGINA WEB www.montserratpujol.com

Ha contribuït a difondre'n elogiosament el coneixement el programa “Obrim camins” de Ràdio Molins de Rei, del 28 de març del 2012, així com el resum de l'entrevista que s'hi va fer, publicat a la revista *El Llaç*, núm. 478, p. 28, del mes de maig del mateix any. En aquesta pàgina, que supera de molt les 1.000 visites, s'hi poden consultar tots els fulls de Nadal de l'Arxiu.

ESTAMPES DE D'ANY

ABRIL

Tot va florint, un ocellet ja canta,
el prat és fresc i el món riu i festeja,
passa brunzent, per terra que verdeja,
un Cavaller d'una faisó que encanta.

Porta un corser, ben blanc, que a ningú espanta;
el vent, entre sa crina hi juguineja...
Sant Jordi, agosarat, com el sacseja,
omplint-ho tot d'una bellesa santa!

Dintre l'Abril la terra que és unguida
per la mà de Jesús, recent ferida,
dóna l'esclat de ses fineses pures...

Li ha encomanat la Pasqua gloriosa,
la seva llum brillant, majestuosa...
I l'hàlit pur d'Aquelles Vestidures.

SETEMBRE

Dóna'ns la mà, Setembre de gatzara,
dansem al so de premses grinyolaires,
mentre inquiets mosquits volen pels aires
flairejant aquest most que es va fent ara.

Els raïms, que aquest any són sense tara,
porten dintre, del vi, totes les flaires...
Convideu els que passen, els captaires,
a aquells que la fortuna mai empara.

El cup ja és ple del tot, ompliu les bótes.
Providència de Déu que mai t'esgotes,
un cant entonarem; cant de victòria!

i brindarem, amb nostra copa rasa,
de Sant Miquel sota la seva espasa.
Llum de beutat, que ens baixa de la Glòria.

PAU

Per què el món no ha d'obtenir
el seu “pa de cada dia”?
Per què no ha de germinar
l'espiga de l'alegria?

Glòria al cel. Arreu la pau,
per fer la vida més bella...
I els ulls oberts a la llum
de la fulgurant estrella!

Senyor! Us demano amb cor fidel
que m'aclariu coses obscures,
perquè avui dia coses dures
ens enfosqueixen el cel.

Amb prec fervent cerco la pau,
i em plau la terra ben tranquil·la...
on hi hagi un àngel que vigila
perquè el mortal no es trobi esclau.

Senyor!, gireu aquest recel
de malvestat que tot ho enruna;
feu que en el cor resti una engruna
d'amor fervent pastat amb mel.

Si Vós voleu, cada mortal
tindrà la pau que necessita,
puix vostra veu no és mai petita
per arribar en el cor malalt. ■

* * * * *

Qui dirà més gran mentida? Fum, fum, fum. / Un estel cau en el prat... Al·leluia, catalans! Al·leluia!